בית אהרן — לערב שבועות

בליל שבת ערב שבועות אמר. איש על דגלו. אמר בשם אביו זצוק"ל. על דגלו על דלוגו. והאריך בזה כל אחד לגוון הקבוע לו ולדלוגו במה שמדלג למקומו. ודיבר עוד מזה ואמר איש על דגלו באותות לבית אבותם. שיהיו האותיות והאו"ת הידוע. יהיו לבית אבותם. כמו שהיו במצרים שלא שינו כו'. ולכך קורין תמיד פרשה זאת קודם שבועות. כי זאת הפרשה הכנה לקבלת התורה. והלוחות של סנפרינו"ן היו. אמר שממספר ב"י נעשו הלוחות. וסוף דבריו שעיקר הכנה לקבלת התורה בשמחה. והוסיף עוד בדבריו. כי התורה היא למעלה מן העולם. ולא היה באפשרי להורידה לזה העולם עד שיבוא אחד שעיקרו ג"כ אינו מזה העולם וע"י התחיל להופיע. והאחד היה אברהם ואח"כ נעשו ג'. שלשה אבות התגלות יותר. מדריגה אחר מדריגה. ואח"כ נעשו י"ב שבטים שבטי י"ה. ואח"כ שבעים נפש. ואח"כ ששים רבוא שזהו תכלית השלימות כי יש ששים רבוא אותיות לתורה. ואז היו יכולים להורידה לארץ. וע"כ קורין תמיד פרשה זו קודם שבועות כי לא היה באפשרי לקבל את התורה בלא זה. ומהספירה נעשה מספר ב"י ולזה מרומז ג"כ הדגלים בהתקשרות והתחברות יחד כל אחד למקומו אז היו יכולים לקבל התורה:

בשבת קודש. קודם שבועות אמר. כבר דברנו מזה מה ענין פרשה זו ממספר ב"י שאנו קורין תמיד פרשה זו קודם שבועות. ואמר כי המספר היה צריך להיות דווקא כך. ובלעדי זאת א"א להיות קבה"ת והמנין הזה כולל כל המספרים כי בו מאות ואלפים. והמספר של שש מאות אלף הוא. כי מספר הששה הוא בכל דבר והוא כולל הכל מעלה ומטה וד' רוחות. וישראל הם קיומו של עולם כמאמרם ז"ל ע"פ כי כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם. כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות כך א"א לעולם בלא ישראל. והתנופה היה ג"כ מוליך ומביא למי שארבע רוחות העולם שלו. מעלה ומוריד למי שהשמים והארץ שלו. ובהמספר הזה כמה מספרים. עשיריות. ומאות. ואלפים. ומאות אלפים. כמבואר בפסוק ויהיו כל פקודי בני ישראל כו'. ותמוה שלא נמצא במספר זה מספר אחדים. ומסתמא לא היו צריכים אז לזה. והאריך בזה עפ"י המדרש אחד היה אברהם וכו'. סדר השתלשלות מאחד לשלשה אבות. ואחר כך לשנים עשר שבטים ואחר כך לשבעים נפש ואחר כך לששים רבוא ישראל. ואיתא במדרש לא נסתלק יעקב מהעולם עד שראה ששים רבוא לבני בניו. היינו שהוא עיקר השייך לקבלת התורה כמ"ש תתן אמת ליעקב. ואותו הדור שהיו צדיקים גדולים דור דעה הראויים לקבלת התורה. ובפרט שמשה ביניהם כמאמר חז"ל אשה אחת ילדה במצרים ששים רבוא ומי היא יוכבד. וכיון שהיו ראויים לקבלת התורה הוכרח להשתלם מספרם למספר המבואר בכתוב. והפטרת זו הפרשה והיה מספר ב"י כחול הים אשר לא ימד. דקדק בזה ואמר כי מספר ב"י לעולם צ"ל במספר הזה ששים רבוא ויפרו וירבו אשר לא ימד ולא יספר. היינו כי המספר צ"ל ששים רבוא וכפל המספר כמה פעמים ששים רבוא הוא בלא מספר. כי באותו פעם היה צ"ל קבה"ת בכל עניניו ואופניו. ובהתגלות קולות וברקים. ומאז ועד עתה יש בכל שנה קבה"ת אבל לא בהתגלות פרטי כאז בשעת מ"ת. וסיים היוצא לנו מזה. כי בשבת זה צריך כ"א לראות להכין עצמו לקבה"ת. וחזר ואמר. כי השבת הוא גדול מחג השבועות ואיך יהיה הכנה לו. רק מהשבת צריך להמשיך הארה להחג ויראה כל אחד להכין עצמו בקדושה ובשמחה לקבלת התורה:

בליל ש"ק. דיבר ממתן תורה. ובתוך הדברים הזכיר את המדרש שמתחילה דיבר השי"ת עמם לפרקים. מתחילה במצרים. ואח"כ בסנה. ואח"כ בסיני. וכשבאו לאוהל מועד נתייחד הדיבור עמם באוהל מועד משל למלך כו'. ע"ש במדרש:

אמר בשם אביו זצוק"ל. קול י"י בכח. לפי כחו של כל אחד ואחד. וכן הוא כאן. כי מתחילה היה בקטנות והיה לכ"א בכ"מ לפי' בחינתו לפי שלא הי' בשלימות. וכשבאו לאוהל מועד שהוא בשלימות. דיבר עמם בצנעה. וכן הוא בכתוב. ורוח גדולה וגו' לא ברוח י"י וגו' לא ברעש י"י וגו' לא באש י"י. רק לבסוף שהיה קול דממה דקה תמן קאתי מלכא. וכן בסדר התפלה פסוקי דזמרה ואח"כ יוצר אור ברעש גדול עד שמ"ע שהוא השלימות אינו צריך קול ורעש רק בלחש:

כתיב יום ליום יביע אומר ולילה ללילה יחוה דעת. איתא במדרש. יום ליום יביע אומר. זה תורה נביאים וכתובים. ולילה ללילה יחוה דעת. זה משנה והלכות:

ונוכל לומר עפ"י פשוט. כפי דאיתא בספרים. בשעה שלמד הקב"ה עם משה תורה שבכתב ידע שהוא יום ובשעה שלמד אתו תורה שבעל פה ידע שהוא לילה. וזהו הפירוש יום ליום כו' זה תנ"ך. ולילה ללילה כו' זה משנה כו'. ובאמת צריך כל אדם לייחד יום ולילה וכפי דאיתא היום לוה מהלילה והלילה לוה מהיום וכתיב ויהי ערב ויהי בקר יום אחד היינו כשמייחד שני הזמנים הנ"ל אזי נעשה יום אחד היינו השלימות הגמור והכל כפי ברייתו של עולם. מתחילה אוכמא והדר נהורא לכך כתיב מקודם ויהי ערב ואח"כ ויהי בקר. וכפי שדיברנו על פרשת במדבר שאו את ראש. כי זה עיקר כוונת הספירה. כי אחרי שמייחד כל הימים וסופר כל הספירות אזי לכל לראש. שצריך הכל לייחד להראש כי זה רצון הבורא ב"ה בבריאת עולמו הכל ע"י משפיע ומקבל. בכדי שיוכל העולם הגשמי הלז לקבל אותו ואח"כ להעלות הכל ולייחד להראש עד שיושלם כל העולמות בתכלית כל השלימות ואז לא יהיה לך עוד השמש לאור יומם ולנגה הירח לא יאיר לך. רק והיה לך י"י לאור עולם. ויהיה כולו אור. אבל בעולם השפל הזה הוכרח להיות הכל ע"ד עילה ועלול. וכתיב ויעש אלקים את שני המאורות הגדולים כי עיקר רצון הבורא ב"ה שיהיה שלימות הגמור ויהיו שני מאורות הגדולים בשוה. רק מקודם מוכרח להיות המאור הגדול לממשלת היום והמאור הקטן לממשלת הלילה. אבל תכלית רצונו ית"ש שיתייחדו כל העולמות ע"י עשיית מצות וקיום תורתו הקדושה ויוחזר כל המדות למעלה ותתחדש עטרת ת"ת לעמוסי בטן. ויהיה אור הלבנה כאור החמה ולעת ערב יהיה אור. ולזה אחר שיצאו ישראל ממצרים מחמשים שערי טומאה הוכרחו לספור מ"ט יום. וכיון שהשיגו והשפיעו חיותו של הקב"ה לזה העולם עפ"י מדותיו ממעלה למטה עד שבאו לבחינת מלכות שבמלכות. באו אח"כ לעולם החירות ואז יבאו לקבל את התורה כי הם יחדו את כל העולמות לזה הבחינה שהיא למעלה מזה העולם כי אורייתא מחכמה נפקת. וכמו כן עתה התנהגות העולם וכל העולמות ע"י משפיע ומקבל. כי עיקר הוא הבירורים שנעשו והוכרח כעת להיות כן. אבל לעתיד שלא יהיו שום בירורים. רק העולם יהיה בתכלית השלימות יהי' שני המאורות גדולים וגם בחי' לילה לא יהיה כלל. אבל כעת הוכרח משרע"ה ללמוד תורה שבע"פ בלילה כידוע שתורה שבע"פ מקבל מתורה שבכתב כמו שהלילה מקבל מהיום: